

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/701/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212209908
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1212209908.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Moniky Holickej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobkyne: F. P. J.Á., W. T. XX, W., proti žalovanej: U.. P. O., X. Okresného X. W. G., T. X, W., zastúpenej advokátskou kanceláriou MGA IURIS s. r. o., Pri Starej prachárni 10, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 17. júna 2014 č. k. 17C/95/2012-224, takto

rozhodol:

Odvolací súd zmenu žalovanej nepripúšťa.

Odvolací súd pripúšťa späťvzatie žaloby v časti nemajetkovej ujmy, rozsudok súdu prvej inštancie zrušuje a konanie v tejto časti zastavuje.

Vo zvyšnej časti vo veci samej rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalovaná má nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa po doplnení žaloby písomným podaním doručeným súdu dňa 28. 05. 2013 domáhala, aby súd zaviazal žalovanú na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v sume 284,54 eur s príslušenstvom od 08. 06. 2009 a náhrady nemajetkovej ujmy 5.000 eur s príslušenstvom od 08. 06. 2009. Rozhodol tak podľa § 2, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z., keď vykonaným dokazovaním zistil, že žalobkyňa podala dňa 08. 06. 2009 na Okresný súd Bratislava II žalobu proti G.. F. J. (v tom čase manžel žalobkyne), ktoré konanie bolo vedené pod spis. značkou 51C/120/2009 a pridelené bolo zákonnej sudkyňi U.. P. O.. Žalobou sa domáhala dočasnej úpravy pomerov medzi stranami podľa § 145 ods. 1, 2, § 146 ods. 1 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že medzi nimi ako manželmi existovali nezhody o právach a povinnostiach vyplývajúcich z ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Súd vytýčil pojednávanie na deň 15. 01. 2010 a podaním doručeným súdu dňa 14. 01. 2010 zobrala žalobkyňa návrh v konaní 51C/120/2009 späť a žiadala konanie zastaviť, keďže manželstvo strán bolo rozvedené rozsudkom zo dňa 05. 11. 2009, právoplatným dňa 02. 12. 2009. Na termín pojednávania dňa 15. 01. 2009 sa dostavil žalovaný spolu s právnu zástupkyňou, ktorá si uplatnila trovy konania. Uznesením zo dňa 15. 01. 2010 súd konanie 51C/120/2009 zastavil, žalobkyňi vrátil súdny poplatok a zároveň ju zaviazal zaplatiť žalovanému trovy konania v sume 180,74 eur podľa § 146 ods. 2 vety prvej O. s. p. z dôvodu, že žalobkyňa mala dostatok časového priestoru na to, aby žalobu o úpravu práv a povinností k veciam patriacim do bezpodielového spoluvlastníctva manželov vzala späť v dostatočnom predstihu, aby súd termín pojednávania mohol zrušiť, kedy by nevznikli žiadne trovy protistrane. Proti uvedenému uzneseniu podala žalobkyňa odvolanie, Krajský súd v Bratislava uznesením zo dňa 28. 04. 2010 uznesenie prvostupňového súdu potvrdil. Žalobkyňa si v tomto konaní uplatnila náhradu škody,

ktorá pozostáva z náhrady trov právneho zastúpenia, na ktoré bola žalobkyňa zaviazaná uznesením v konaní 51C/120/2009 v sume 180,74 eur, súdneho poplatku za poverenie na vykonanie exekúcie v sume 16,50 eur + príslušenstvo, odmeny exekútorovi 54,62 eur + príslušenstvo, t. j. škoda spolu v sume 284,54 eur a zároveň jej mala vzniknúť aj nemajetková ujma, ktorú žiadala priznať v sume 5.000 eur. Podľa jej názoru žalovaná ako vec prejednávajúca sudkyňa v konaní 51C/120/2009 napriek tomu, že žalobkyňa žiadala konanie zastaviť, pojednávala s protistranou a vyprodukovala uznesenie, ktorým konanie zastavila, avšak žalobkyňu zaviazala zaplatiť protistrane trovy právneho zastúpenia. Následne bolo voči žalobkyni začaté exekučné konanie na zaplatenie celkovej sumy 284,54 eur a týmto konaním mala žalovaná umožniť bývalému manželovi žalobkyne, aby naďalej tuneloval peniaze patriace do BSM, čím minul zo spoločného majetku sumu takmer vo výške 25 miliónov Sk. Podľa názoru žalobkyne bolo konanie žalovanej v rozpore so zákonom o sudcoch a prísediacich, ustanovení zákona o zastavení konania, žalovaná mala v konaní spôsobiť prieťahy, keď pojednávanie vytyčila oneskorene, nezabezpečila si kontaktné údaje od žalovaného, konala napriek tomu, že žalobkyňa vzala návrh späť, z ktorého dôvodu zodpovedá podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. za škodu, ktorá žalobkyni vznikla. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že ustanovenie § 3 zákona č. 514/2003 Z.z. upravuje absolútnu objektívnu zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi štátu pri výkone verejnej moci a za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone verejnej moci, na ktoré bol prenesený výkon štátnej správy podľa osobitného predpisu. Keďže subjektom zodpovednosti je štát a zákon určuje, ktoré orgány sú oprávnené za štát v zodpovednostných vzťahoch vystupovať, je v danom prípade pasívne legítimovaný štát, v mene ktorého vystupuje Ministerstvo spravodlivosti SR. Dospel preto k záveru, že označená žalovaná nie je subjektom hmotnoprávnej povinnosti, a preto žalobu voči nej zamietol pre nedostatok vecnej pasívnej legítimácie. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v sume 679,74 eur, k rukám právneho zástupcu.

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobkyňa, žiadala, aby odvolací súd rozhodol len na základe listinných dôkazov vo veci porušenia troch zákonov zo strany žalovanej a zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie o náhrade súdnych trov v sume 679,74 eur a postupoval pri rozhodovaní o náhrade súdnych trov aj odvolacieho konania podľa § 150 ods. 1 O. s. p. V odvolaní poukázala na ustanovenie § 221 ods. 1 O. s. p. a namietala, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho posúdenia veci. Uviedla, že vo svojej žalobe poukázala na porušenie zákona o sudcoch a prísediacich, zákona o späťvzatí návrhu a zákona o náhrade súdnych trov. V žalobe uviedla podrobné dôvody a vydokladovala listinnými dôkazmi porušenie týchto troch zákonov. Žalovaná ako sudkyňa nejednala v zmysle týchto zákonov, súd prvej inštancie však túto vec vôbec neriešil a vyhol sa jej. Ďalej namietala, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania nezohľadnila, že bola celkom oslobodená od súdneho poplatku za žalobu vo veci 17C/95/2012, a že naďalej sa nachádza v stave materiálnej núdze, ktorý sa zhoršuje neustálym zhoršovaním zdravotného stavu, zvýšenými výdavkami na lieky, zdravotné poplatky, zdravotné pomôcky a liečenia, je poberateľkou starobného dôchodku v sume 401,50 eur, ktorý je jej jediným príjmom, celý hnutelný i nehnuteľný majetok má obsiahnutý a zablokovaný už piaty rok v nerozdelenom BSM, v dôsledku čoho je nesolventná až na hranici núdze, nepoberá výživné na bývalú manželku a poplatok za nájomné sa zvýšil zo sumy 214,40 eur na sumu 241,10 eur. Nie je preto v jej možnostiach uhradiť súdne trovy žalovanej ani v exekučnom konaní. Napriek tomu súd prvej inštancie priznal solventnej žalovanej trovy právneho zastúpenia, pričom podľa jej názoru ide o prevahu súdnej moci nad obyčajným občanom, ktorý nie vlastným zavinením sa stal nesolventným a nemôže si dovoliť zaplatiť právneho zástupcu a namietala, že žalovaná má mimoriadne silnú pozíciu, keďže je členkou súdnej rady OS BA II, má rodinné zázemie na KS BA a súdi ju kolegyňa a priateľka.

3. Žalovaná vo svojom vyjadrení navrhovala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že z právnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 514/2003 Z.z. vyplýva absencia jej pasívnej vecnej legítimácie v tomto konaní a žalobkyňa v odvolaní poukazuje opakovane na skutočnosti, ktoré uvádzala už v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa správne vysporiadal aj prvoinštančný súd a jej ostatná argumentácia nesmeruje k podstate veci. Namietala, že žalobkyňa v odvolaní neuviedla, v čom vlastne vidí pochybenia prvej inštancie, akou inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie, vlastne trpí rozhodnutie súdu prvej inštancie, v čom vidí nesprávnosť

skutkových zistení súdu prvej inštancie pokiaľ ide nedostatok jej pasívnej vecnej legitímácie, ktorá bola jediným dôvodom zamietnutia žaloby a na aké nové dôkazy a skutočnosti, ktoré by mali význam pre rozhodnutie veci, má žalobkyňa v súlade s ustanovením § 120 ods. 4 v spojení s § 205 a O. s. p. v úmysle poukázať. Argumentáciu žalobkyne, že ako konajúca sudkyňa konala v rozpore so zákonom, považuje za právne bezvýznamnú k podstate veci (k otázke pasívnej legitímácie) a zároveň za vecne neopodstatnenú, čo vyplýva z uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. 04. 2010, ktorým bolo rozhodnutie vo veci sp. zn. 51C/120/2009 potvrdené ako vecne správne. Uviedla, že súd prvej inštancie rozhodol vecne správne aj o náhrade trov konania, keď v konaní bola v celom rozsahu úspešná a neboli splnené predpoklady na rozhodnutie o trovách konania podľa § 150 ods. 1 O. s. p. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že jej majetkové pomery jej neumožňujú uhradiť súdne trovy ani v exekučnom konaní, uviedla, že potrebné je prihliadnuť aj na ostatné skutočnosti súvisiace s prejednávanou vecou, najmä na to, že žalobkyňa ju pred podaním žaloby nevyzvala na zaplatenie náhrady škody ani nemajetkovej ujmy, pričom v takom prípade by ju v odpovedi bola oboznámila s tým, že nie je subjektom zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a taktiež je potrebné prihliadnuť aj na to, že žalobu žalobkyne je potrebné od počiatku považovať za zrejme bezúspešné uplatňovanie domnelých nárokov. Poukázala na to, že za daných okolností s ohľadom na doterajší priebeh konania, napriek tomu, že podľa názoru žalobkyne patrí k najprivilegovanejšej profesijnej skupine vysokoškolsky vzdelaných odborníkov, by nebolo možno od nej spravodlivo požadovať, aby v prejednávanej veci, v ktorej žalobkyňa od počiatku celkom zjavne bezúspešne a zbytočne voči nej uplatňuje svoje domnelé nároky a navyiac ju neustále neopodstatnene osočuje a obviňuje z nezákonného postupu v konaní, a to v rozpore s objektívnou realitou, znášala trovy konania, dosahujúce v tomto štádiu konania už stovky eur, v konečnom dôsledku z vlastných prostriedkov.

4. Žalobkyňa písomným podaním doručeným súdu dňa 18. 11. 2016 žiadala pripustiť zmenu žalovanej tak, aby z konania vystúpila žalovaná U.. P. O. a na jej miesto vstúpilo ministerstvo spravodlivosti ako vecne pasívne legitímovaný subjekt vo veci a zároveň uviedla, že mení žalobu v časti, v ktorej si uplatňovala nemajetkovú ujmu v sume 5.000 eur tak, že túto si neuplatňuje.

5. Žalovaná písomným podaním doručeným súdu dňa 29. 11. 2016 oznámila súdu, že súhlasí so späťvzatím žaloby v časti uplatňovanej nemajetkovej ujmy v sume 5.000 eur.

6. Odvolací súd; s poukazom na § 470 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP") účinného od 01. 07. 2016; preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), dospel k záveru, že nemožno vyhovieť žalobkyni na pripustenie zmeny tak, aby z konania vystúpila žalovaná U.. P. O. a na jej miesto vstúpilo ministerstvo spravodlivosti, ďalej že v časti uplatnenej nemajetkovej ujmy sú splnené podmienky pre pripustenie späťvzatia žaloby žalobkyňou v tejto časti, a že vo zvyšnej časti vo veci samej je rozsudok súdu prvej inštancie vecne správny.

7. Žalobkyňa v odvolacom konaní žiadala pripustiť zmenu žalovanej tak, aby žalovaná U.. P. O. vystúpila z konania a na jej miesto vstúpilo ministerstvo spravodlivosti.

8. Podľa § 80 ods. 1 CSP, účinného od 01. 07. 2016, ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto žalovaného vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

9. Podľa § 80 ods. 2 CSP súd vyhovie návrhu podľa odseku 1, ak sa preukáže, že po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinností, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu. Právne účinky s podaním žaloby zostávajú zachované.

10. Vzhľadom na to, že v prejednávanej veci nedošlo po začatí konania k prevodu alebo prechodu práv alebo povinností, o ktorých sa koná, zo žalovanej U.. P. O. na ministerstvo spravodlivosti, ktorého vstup do konania žiadala žalobkyňa pripustiť namiesto žalovanej, nie sú splnené zákonom stanovené podmienky pre pripustenie žalobkyňou navrhutej zmeny subjektu na strane žalovaného. Predmetný

návrh žalobkyne na pripustenie zmeny žalovanej nemožno v danom prípade posudzovať podľa § 92 ods. 4 a 5 O. s. p., v zmysle ktorých súd mohol pripustiť, aby žalobca alebo žalovaný z konania vystúpil, a aby na jeho miesto vstúpil niekto iný, keď uvedené ustanovenia jednak neplatili pre odvolacie konanie (§ 216 ods. 1 O.s.p.) a navyše boli zrušené zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, a to s účinnosťou od 01. júla 2016 a uvedenú zmenu navrhla žalobkyňa až písomným podaním doručeným súdu dňa 18. 11. 2016, t. j. za účinnosti Civilného sporového poriadku, upravujúceho v ustanovení § 80 len zmenu strán v prípade prechodu alebo prevodu práv a povinností, o ktorých sa koná, a v zmysle ktorého zámena subjektov na strane žalovaného nie je prípustná. Z uvedených dôvodov odvolací súd návrh žalobkyne na zmenu žalovanej zamietol.

11. Odvolací súd ďalej dospel k záveru, že v prejednávanej veci sú splnené zákonom stanovené podmienky § 370 CSP pre pripustenie späťvzatia žaloby žalobkyňou v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy.

12. Podľa § 370 ods. 1 CSP, ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia.

13. Podľa § 370 ods. 2 CSP súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví.

14. Podľa § 370 ods. 3 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

15. Vzhľadom na to, že žalobkyňa vzala späť žalobu v časti uplatnenej nemajetkovej ujmy v čase, keď už rozhodol súd prvej inštancie, avšak jeho rozhodnutie v dôsledku včas podaného odvolania žalobkyňou v tejto časti nenadobudlo ešte právoplatnosť a žalovaná s čiastočným späťvzatím žaloby súhlasila, odvolací súd v zmysle citovaných ustanovení pripustil späťvzatie žaloby v tejto časti, rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zrušil a konanie zastavil.

16. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšnej časti vo veci samej a zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na zistenie skutočností potrebných pre posúdenie dôvodnosti žaloby žalobkyne v časti, ktorou sa domáhala proti žalovanej náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré žalovaná uviedla na svoju obranu. Vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 CSP (§ 132 O. s. p.), vec posúdil správne po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. a dospel k správne právnemu záveru, že žalovaná v konaní nie je vecne pasívne legitimovaná.

17. Žalobkyňa sa v konaní domáhala náhrady škody, ktorá jej mala byť spôsobená nezákonným rozhodnutím súdu, vydaným v občianskom súdnom konaní. Z ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. však vyplýva, že za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, pri výkone verejnej moci, a to aj nezákonným rozhodnutím, zodpovedá štát. Vzhľadom na zákonom stanovenú zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a zákonom stanovenými orgánmi, oprávnenými za štát v zodpovednostných vzťahoch vystupovať, žalovaná nie je v tomto konaní subjektom hmotnoprávnej povinnosti, a nie je preto vecne pasívne legitimovaná v tomto konaní. Vzhľadom na nedostatok vecnej pasívnej legitimácie žalovanej v konaní, nebolo už potrebné zaoberať sa vecnými námietkami žalobkyne, ktorými odôvodňovala opodstatnenosť žaloby vo veci samej, a nedôvodné sú preto námietky žalobkyne uvedené v jej odvolaní, že súd prvej inštancie sa nezaoberal ňou namietaným porušením zákonov žalovanou.

18. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšnej časti vo veci samej podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

19. O náhrade trov prvoinštančného aj odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a 2 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP, keď pri pripustení čiastočného späťvzatia žaloby je výsledok konania analogický ako pri zmene rozhodnutia súdu prvej inštancie a žalovanej, ktorá bola v konaní v celom rozsahu úspešná, priznal náhradu trov konania v súlade so zásadou úspešnosti vyjadrenej v ustanovení § 255 ods. 1 CSP. Dospel k záveru, že majetkové pomery žalobkyne, na ktoré

poukázala vo svojom odvolaní, nemožno považovať za také výnimočné okolnosti, ktoré by z dôvodov hodných osobitného zreteľa odôvodňovali nepriznanie náhrady trov konania žalovanej, a to aj vzhľadom na to, že i keď žalobkyňa je starobnou dôchodkyňou, má pravidelný mesačný príjem a považoval za potrebné prihliadnúť aj na ďalšie skutočnosti týkajúce sa vedenia konania a to skutočnosť, že predmetné konanie iniciovala žalobkyňa, a to žalobou podanou voči subjektu, ktorý v konaní nie je pasívne vecne legitimovaný, pričom pred podaním žaloby žalovanú na plnenie žaloby nevyzvala. V danom prípade preto nie sú splnené zákonom stanovené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP (§ 150 ods. 1 O. s. p.)

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).